

VERBELE *DICENDI* „RECIPROCE” DIN LIMBA ROMÂNĂ: ASPECTE SEMANTICE ȘI SINTACTICE

IULIA BARBU-COMAROMI¹

Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București

RECIPROCAL VERBS OF SAYING IN ROMANIAN:
SEMANTIC AND SYNTACTIC ASPECTS

Abstract

In this paper we focus on the verbs of saying in contemporary Romanian denoting conversation (symmetric verbal communication) between two or more speakers (e.g. *a conversa*, *a dialoga*, *a discuta* ‘to discuss, to converse’, *a negocia* ‘to negotiate’, *a flecări*

¹ **Iulia Barbu-Comaromi** este, din 2003 până în prezent, cercetător științific la Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, inițial în cadrul Sectorului de Romanistică, ulterior în cadrul Sectorului de Etimologie și Lexicografie. În prezent, colaborează la redactarea *Dicționarului etimologic al limbii române* (DELR). Având la bază o formație clasicistă, principalele domenii de interes ale sale sunt: istoria limbii române, limba latină, etimologia, semantica, lexicografia. Una dintre preocupările mai vechi ale autoarei este cercetarea din diverse perspective a câmpului lexico-semantic al verbelor *dicendi* din limba română și, tangențial, din alte limbi. Rezultatele cercetării sunt cuprinse în două cărți de autor: *Verba dicendi, de la latină la limbile romanice: probleme semantice* (2013), *Verbele dicendi în limba română: aspecte etimologice, semantice și sintactice* (2014), precum și în diverse articole, între care: „Verbe dicendi moștenite din latină: comparație cu principalele limbi romanice” (în *Studii și cercetări lingvistice*, LIX, 2, 2008), „Verbele dicendi contextual-figurate din limba română, derivate de la onomatopee” (în *Limba română*, LVII, 4, 2008), „*Verba dicendi* din limba română care nu admit discurs citant: dificultăți de interpretare” (în *Modernitate și interdisciplinaritate în cercetarea lingvistică. Omagiu doamnei profesor Liliana Ionescu-Ruxăndoiu*, 2012), „*Verba dicendi* din limba latină: o propunere de clasificare semantică” (în *Studii și cercetări lingvistice*, LXIV, 1, 2013), „*Verba dicendi* care desemnează intensitatea vocii, în latină și în română” (în *Analele Universității din București. Limba și literatura română*, LXII, 2013); e-mail: iulia.barbu@gmail.com.

'to chatter'). There are differences between these verbs regarding their syntactic patterns, the grammatical voice, the register of usage (formal *vs* informal) and the functional styles they are specific to (belles-lettres, journalistic or publicistic, scientific, and official style). A special type of writing is memoir, which resembles both belles-lettres and journalistic style. Important lexical semantic subclasses are well represented by conversational verbs expressing 'chatting', 'small talk' (e.g. *a bârfi* 'to chatter, to gossip', *a cleveti*, *a pâlăvrăgi*, *a sporovăi*, *a trăncăni* 'to chatter, to blather') and verbs denoting conflictive conversation (e.g. *a se bălăcări*, *a se beșteli*, *a se ciondăni*, *a se ciorovăi*, *a se ocări*, *a se rățoi*, *a se stropși*), specific to colloquial register, especially with pejorative use.

Keywords: *verba dicendi*; conversation; formal/informal (register); functional styles.

1. Preliminarii

Verbele dicendi se constituie într-o clasă foarte eterogenă din punct de vedere semantic și sintactic, care poate fi studiată din diverse perspective. Ne vom ocupa, în cele ce urmează, de o subclasă a acestor verbe, așa-numitele verbe „dialogale” sau „de conversație”, care desemnează comunicarea verbală între două sau mai multe persoane, cu schimb reciproc de replici, simultan sau alternativ. Reprezentantele acestei subclase care desemnează schimbul de replici în forma sa neutră sunt verbele *a conversa*, *a dialoga* și *a vorbi (cu)*. În studiile de specialitate, acestea sunt tratate tangențial, în discuții despre clasificări ale verbelor dicendi. N. Villa (1984: 187) le numește verbe „reciproce” sau „simetrice”², iar M. Martínez Vázquez (2005: 85) le include în categoria mai largă a verbelor care desemnează un transfer comunicativ (*communicative transfer verbs*)³: *anunciar*, *comunicar*, *conversar*, *decir*, *declarar*, *divulgar*, *hablar*, *transmitir* etc. A.-V. Prelipcean (2015: 67) descrie, din punctul de vedere al valorilor aspectuale, verbele care desemnează conversația ca fiind verbe durative (*a conversa*, *a discuta*, *a dialoga*, *a bârfi*, *a dezbate*, *a delibera*, *a negocia*, *a flecări* etc.), formând o subclasă a imperfectivelor, alături de retrospective – *a rememora* – și prospective – *a prezice*⁴. Aceeași autoare

² Autoarea face o analiză a clasei *verba dicendi* din limba italiană; exemple de verbe „simetrice”: *it. discutere* „a discuta”, *chiacchierare* „a pâlăvrăgi”, *parlare* „a vorbi”.

³ Într-o analiză a construcțiilor folosite pentru a reda acte verbale în engleză și în spaniolă.

⁴ Verbelor imperfective li se opun cele perfective (incoative: *a izbucni*; rezultative: *a convinge*; reiterative și frecventative: *a relua*, *a repeta*; terminative: *a concluziona*).

(2015: 71) include *reciprocitatea* într-o listă de seme considerate relevante într-o încercare de analiză componentială (alături de componenta vorbirii, informația transmisă, atitudinea afectiv-emoțională și altele).

În analiza întreprinsă, am avut în vedere atât palierul literar al limbii române actuale, cât și registrul familiar și/sau popular. Pentru clarificarea sensurilor și a uzului verbelor, am consultat o serie de lucrări lexicografice, dintre care menționăm DA/DLR, SDLR, DLRLC, DEX, MDA. Ne-am îndreptat atenția asupra unităților lexicale verbale, fără a urmări corespondentele acestora la nivel perifrastic sau locuțional. Scopul principal al cercetării noastre a fost identificarea unor particularități care țin de subclasa analizată: trăsături semantice comune și distinctive, posibilități combinatorii, distribuția diastratică, aspecte care le apropie sau le diferențiază de alte subclase etc.

2. Locul verbelor de conversație în ansamblul verbelor *dicendi* și parametrii de delimitare

În ansamblul clasei verbelor *dicendi*, verbele de dialog alcătuiesc o subclasă importantă și variată sub diferite aspecte. Dacă, din perspectivă exclusiv semantică, independent de capacitatea de a admite discurs raportat, verbele *dicendi* desemnează o activitate de *enuțare orală* (denominator semantic comun), verbele de conversație se delimitează într-o subclasă subordonată, în raport cu doi parametri: *reciprocitatea*, parametru definitoriu, care presupune schimbul de mesaje orale între doi sau mai mulți interlocutori, și caracterul *durativ* al comunicării⁵; ca parametri semantici secundari pot apărea: atitudinea interlocutorilor, scopul precis al comunicării (cu referire, de obicei, la încheierea unui act, a unei convenții sau la scăderea unui preț), caracterul fatic al comunicării⁶.

Prin diverse mijloace (gramaticale, lexicale, semantice: atașarea pronumelui reflexiv și/sau a unei construcții de reciprocitate, folosirea

⁵ Verbele reciproce desemnează enunțarea orală a mai multe replici (în momente diferite, mai rar în același timp) de către vorbitori diferiți, ceea ce presupune o extindere a cadrului temporal, făcând posibilă manifestarea acestui tip de comunicare.

⁶ În reprezentare semică, [+ reciproc], [+ durativ] sunt trăsături semantice definitorii, iar cele secundare, suplimentare, pot fi: [+/- cooperare], [+/- finalitate determinată], [+/- fatic] etc.

figurată a unor verbe intransitive al căror sens de bază nu face referire la comunicarea verbală: *a se ciocni, a se împunge, a se înțeapa, a melița, a toca, a-și trânti...*), seria verbelor de conversație se distinge prin permisivitate, îmbogățindu-se astfel cu numeroase verbe provenite din alte subclase *dicendi*: *a se plânge unul altuia, a se felicita reciproc / între ei, a urla unul la altul, a-și mărturisi reciproc..., a-și ordona una alteia* etc.

Delimitând verbele de conversație în funcție de atitudinea participanților la comunicare și de relația dintre aceștia, reflectată în comunicarea verbală, putem distinge între conversația *formală, neutră* și *familiară*. La nivel lexical, fiecare dintre aceste tipuri de conversație se raportează la dualitatea pozitiv/negativ ilustrată de interacțiunea verbală; pe de o parte, există conversație *cooperantă*, bazată pe un schimb de replici politicos, amical sau conciliant; pe de altă parte, există conversația *necooperantă*, care presupune un schimb de replici în contradictoriu între doi sau mai mulți interlocutori.

Prezentăm mai jos cele trei tipuri de conversație, cu realizări lexicale corespunzând comunicării cooperante, urmate de cele ale comunicării necooperante.

2.1. Conversația formală (instituționalizată): *a dialoga, a convorbi* (rar); cu seme suplimentare, desemnând comunicare cu durată extinsă: *a se consulta, a delibera, a dezbate* (cu apropiere de latura polemică a comunicării⁷), *a parlamenta* (rar, „a duce tratative cu partea adversă pentru a ajunge la o înțelegere”), *a pertracta*⁸ (livr., mai ales în Transilvania), *a trata*. Comunicarea necooperantă formală este reprezentată de verbul *a polemiza*. *A dezbate* și *a parlamenta* se situează la limita dintre conversația cooperantă și cea necooperantă.

2.2. Conversația neutră este desemnată prin verbe precum: *a conversa, a discuta*; alături de acestea, dar cu un semantism mai vag, prin

⁷ DLRLC: „a discuta pe larg o chestiune, o problemă etc. cu una sau cu mai multe persoane (adesea în contradictoriu); a supune discuției (o hotărâre, un proiect de lege etc.)”.

⁸ DEX: (tranz.) „a dezbate o problemă, o chestiune în litigiu etc., a discuta, a trata (îndelung, amănunțit)”; DLRLC: (tranz.) „(folosit și absolut; mai ales în Transilv., învechit) a dezbate o problemă, a discuta (îndelung)”.

urmare necesitând dezamăgizare contextuală, sunt *a comunica* și *a vorbi*. Pe de altă parte, sunt verbe care desemnează, pe lângă activitatea conversațională propriu-zisă, sensuri suplimentare: i) sfat reciproc: *a se sfătui*, *a se consfătu*; ii) conversație având un scop precis: *a negocia* (pentru a se ajunge la o înțelegere, pentru încheierea unei convenții); iii) conversație confesivă: *a(-și) împărtăși* (gânduri, amintiri, impresii etc.) etc.; comunicarea desemnată de aceste verbe este cooperantă. Acestea i se opune conversația în contradictoriu, necooperantă, reprezentată lexical prin verbe ca *a se contra* (v. NODEX), *a se contrazice*.

Pentru a funcționa ca verbe de conversație, *a(-și) comunica* și *a(-și) împărtăși*, al căror polisemantism le face compatibile cu diferite contexte, necesită compliniri nominale de tipul *vorbe*, *gânduri*, *idei*, *sentimente*, *planuri* etc., precum și, opțional, sintagme desemnând reciprocitatea: *între eilele*, *unul altuia*, *reciproc* etc.

2.3. *Conversația familiară* poate fi:

i) cooperantă – amicală: *a se întreține* (*cu*), *a povesti* (intrans., Trans., Ban., DLRLC, s.v.), transmițând admirație reciprocă: *a se complimenta*, *a se felicita*, *a se lăuda* etc.; confesivă: *a se confesa* (*unul altuia*); încărcată afectiv: *a se plânge* (*unul altuia*); circumscrisă anumitor domenii de activitate: *a se târgui*, *a se tocni*;

ii) necooperantă (cu diferite grade de intensitate: contradictorie, critică sau conflictuală). Aceste verbe desemnează un tip de atac verbal, fie într-o formă atenuată, mascată (ironică: *a se critica*, *a se ironiza*, ludică: *a se tachina*), fie într-o formă directă, conflictuală (*a se certa*); acestea aparțin registrului literar. Specifice registrului familiar și/sau popular sunt un număr important de verbe, în special cu dezvoltare metaforică: *a se bălăbăni*⁹, *a se bălăcări*, *a se beșteli*, *a se cârâi*, *a se ciocni*, *a se ciondăni*, *a se ciorovăi*, *a se clănțăni*, *a se dondăni*, *a se gâlcevi*, *a se hârâi*, *a se împunge*, *a se încăiera*, *a se înfurci*, *a se înțepa*, *a se ocări*, *a se rățoi*, *a se porcâi*, *a se sfădi*, *a se stropși*, *a se urzica* etc.

⁹ DA (s.v.) notează la utilizarea reflexivă un sens propriu: „a se zgâlțâi cu cineva, a se îmbrânci (în glumă), a se zbungui încoace și-ncolo”, de la care s-a dezvoltat un sens figurat „a se ciorovăi, a se ciondăni cu cineva (pentru ceva), fără a ajunge la un rezultat”.

Situat la limita dintre conversația cooperantă și cea polemică, cu apropiere de cea din urmă, este verbul *a parlamenta*, cu utilizare peiorativă¹⁰; uneori, este folosit cu sensul „a pălăvrăgi” (neînregistrat lexicografic):

- (1) „Știți parlamentul unde parlamentarii *parlamentează* adică spun palavre ca la circ” (CoRoLa);
- (2) „Cum altfel să rezum ceea ce 200 aleși în consiliu planetar fac într-o singură „ședință”? Ei *parlamentează*, nu *pălăvrăgesc*” (CoRoLa);
- (3) „Pe când *parlamentam* cu funcționara, spunându-i ce doresc și așteptând sosirea diagramei, în urma mea s-a creat un șir destul de respectabil...” (CoRoLa);
- (4) „... înainte de a intra, a trebuit să *parlamentăm* cu o mulțime de temniciperi însoțiți de marinari sau de soldați complet analfați” (CoRoLa);

iii) fatică – conversație lipsită de conținut informațional. De regulă, verbele care desemnează acest tip de conversație familiară au utilizare expresiv-depreciativă, iar unele au la bază un transfer metaforic: *a flecări*, *a flencăni*, *a pălăvrăgi*, *a sporovăi*, *a șopăi* (intrans. și refl.), *a șopti* (intrans. și refl.), *a şușoti*, *a tăifăsuși*, *a toca* (fig., intrans.), *a trăncăni* etc.; uneori, conversația are un conținut informațional denigrator, cu referire la lucruri, situații străine ori la una sau mai multe persoane absente: *a bârfi*, *a cleveti*¹¹.

3. Posibilități combinatorii ale verbelor dialogale

N. Popescu (2018: 19) arată că, din perspectiva teoriei valențelor, verbele *dicendi* desemnează un proces pentru a cărui realizare este necesară prezența a doi factori: unul intern – (despre) ce se vorbește (*a povesti despre...*; *a spune ceva*) – și unul extern – persoana căreia îi este adresat mesajul transmis (*a anunța pe cineva*; *a i se adresa cuiva*) sau persoana împreună cu care se realizează actul vorbirii (*a vorbi* / *a discuta cu cineva*). Raporturile dintre verb și actanții săi se exprimă prin anumite modele structurale de îmbinare a cuvintelor, pentru verbele *dicendi* din

¹⁰ Cf. SDLR (Fig. „Deliberez, discut pentru o înțelegere oarecare: *nu măi parlamenta atâta!*”) și MDA (p. ext., ironic, „a discuta cu cineva despre o anumită chestiune”).

¹¹ Aceste două verbe pot desemna numai conversația fatică, vidă de conținut informațional, cu o raportare depreciativă vagă la obiectul „bârfei” (*Ele bârfesc cât e ziua de lungă. Clevetesc câte-n lună și-n stele.*).

limba română fiind caracteristice modelele cu actanți care indică emițătorul, mesajul (conținutul vorbirii) și destinatarul. Astfel, pentru ca actul vorbirii să aibă loc, este necesară prezența a cel puțin unuia dintre actanții menționați, fiind posibilă apariția concomitentă a mai multe determinări (ex. *a vorbi despre educație / a vorbi despre educație cu elevii / a vorbi despre educație și responsabilitate cu elevii și cu părinții*).

Subclasa verbelor dialogale actualizează în limba română mai multe tipare sintactice de bază, pe care le vom prezenta mai jos¹².

3.1. Emițătorul exprimat fie printr-un subst./pron. la plural, fie prin două sau mai multe subst./pron. la sg./pl. (exprimate sau subînțelese) + VD intransz./refl. [+ *despre / de / cu privire la / cu referire la / asupra* + subst. în acuzativ]¹³:

- (5) *Ion și Maria vorbesc [despre vreme]; Invitații dialoghează politicos; Membrii juriului deliberază; Ei dezbat¹⁴ îndelung [asupra unei probleme]; Conversau ceasuri întregi; Studenții discută aprins; Radu și bunicul lui povestesc cât e ziua de lungă. / Cei doi prieteni povestesc despre aventurile lor la mare; Părinții se sfătuiesc cu privire la serbare; Muncitorii din stradă parlamentează. Vor să intre în sală și să țină o întrunire.¹⁵; De cum s-au văzut, au început să se contrazică [cu privire la copii]; Ele pâlăvrăgesc / flecăresc / sporovăiesc / trâncănesc [despre diverse lucruri] de dimineața până seara; Femeile tăifăsuiau la poartă; De câte ori vorbesc despre politică, se ceartă (se ciondănesc / se ciorovăiesc / se înțepă...).*

3.2. Emițătorul desemnat fie printr-un subst./pron. la sg./pl. (exprimat sau subînțeles) + VD intransz./refl. + prep. *cu* + subst. în acuzativ, indicând interlocutorul/interlocutorii:

- (6) *Ion vorbește / discută cu Maria; Locatarii vorbesc cu toți vecinii; Elena pâlăvrăgește / flecărește / sporovăiește / bârfește cu prietenele ei; De când a venit, Dan se întreține cu colegul lui.*

¹² Vom folosi notația VD pentru a desemna verbul *dicendi* (în cazul nostru, verbele „simetrice”, care desemnează schimbul reciproc de mesaje).

¹³ Complinitare facultativă.

¹⁴ În acest exemplu, verbul *a dezbat* are utilizare intranszitivă. Verbul, însă, poate fi folosit și tranzitiv: *Ei dezbat problema cu ușile închise*. Pentru valorile tranzitivă și intranszitivă ale verbului, v. DLRLC, s.v.

¹⁵ Exemplu preluat din DLRLC, s.v. *parlamenta*.

3.3. Emițătorul desemnat printr-un subst./pron. la sg./pl. (exprimat sau subînțeles) + VD tranz./intransz./refl.¹⁶ + complinire care exprimă reciprocitatea (*unul cu/la altul / unii cu/la alții; unul cu/la celălalt/cealaltă; unul altuia/unii altora; între ei/ele; reciproc*). În acest tipar sintactic pot fi atrase o serie de verbe care prezintă multiple valori semantice *dicendi* (de regulă, transmiterea unilaterală a informației de la emițător către receptor), cea de comunicare reciprocă fiind „activată” contextual¹⁷: *La ședință, locatarii vorbesc între ei / unii cu alții; Strigă / Țipă unii la alții.*

Complinirea lexicală de întărire a ideii de reciprocitate se poate asocia redundant cu:

i) un dativ pronominal reflexiv: *Își povestesc [întâmplările] unul altuia/unii altora*; în asociere cu un pronume reflexiv în dativ, unele verbe necesită prezența unui nominal obiect direct: *Își spun povești; Frații își împărtășesc gândurile cu încredere; Își șoptesc [unul altuia] vorbe dulci.*

ii) un acuzativ pronominal: *Se feliță / Se complimentează / Se laudă reciproc; Se înjură unul pe altul; Irina și colega ei se critică reciproc.*

În exemplele de la ii), complinirea este obligatorie, deoarece, subiectul fiind neexprimat, se simte nevoia unei completări care să indice prezența a cel puțin doi interlocutori. Când subiectul (simplu sau multiplu) este exprimat, simpla prezență a pronumelui reflexiv este suficientă, nefiind necesară o complinire de reciprocitate: *El și prietena lui se tachinează încontinuu.*

În cazul unor verbe inerent reflexive care desemnează, în forma de bază, comunicarea unilaterală (*a se răfoi la cineva, a se stropși la cineva*), este necesară o complinire care să indice reciprocitatea: *Dan se răfoiește la Irina, dar: Dan și Irina se răfoiesc unul la altul. Ion se stropșește la Maria, dar: Copiii se stropșesc unii la alții.*

Tiparele prezentate mai sus evidențiază faptul că verbele în care semul [+ conversație] este evident (*a conversa, a delibera, a dialoga, a discuta, a flecări, a negocia, a parlamenta, a tăifăsu, a se tocni* etc.) se pot folosi absolut sau fără prea multe compliniri, pe când cele cu multiple valori semantice și diferite utilizări (tranz., intransz., refl.) necesită compliniri dezambiguizante (*a împărtăși, a se lăuda, a se răsti, a se răfoi, a spune, a șopti,*

¹⁶ Aceste verbe nu desemnează în mod intrinsec comunicarea reciprocă.

¹⁷ *Adrian se răstește la Ioana, dar: Adrian și Ioana se răstesc unul la celălalt.*

a vorbi etc.). Verbul *a vorbi* capătă valoare „simetrică” în asociere cu prepoziția *cu* (*Maria vorbește cu Ion*) sau în condițiile lexicalizării subiectului simplu (la forma de plural) sau multiplu (la singular/plural) (*Maria și Ion (își) vorbesc*).

4. Observații asupra tipurilor de acte verbale desemnate de verbele dialogale

J. Austin (2003 [1962]), teoreticianul actelor de vorbire, și J. Searle (1976, 1977) au clasificat actele de vorbire, reducând diversitatea enunțurilor posibile la un număr finit de tipuri, cu ajutorul cărora poate fi descrisă interacțiunea orală interpersonală. Austin distinge între acte locuționare, ilocuționare și perlocuționare. În funcție de valoarea ilocuționară, Austin a delimitat cinci clase de acte de vorbire: 1. *verdictive*, 2. *exercitive*, 3. *promisive (comisive)*, 4. *behabihative (comportamentale)*, 5. *expozitive*. Pe baza rezultatelor obținute de predecesorul său și urmărind depășirea limitelor clasificării propuse de acesta (care era bazată pe semantica verbelor performative, caracterizate printr-o anumită valoare ilocuționară), J. Searle elaborează o nouă clasificare, având ca parametru principal¹⁸ scopul urmărit de locutor într-o situație concretă de comunicare (intenția comunicativă, forța ilocuționară asociată unui conținut propozițional). Astfel, Searle identifică cinci clase de acte de vorbire: 1. *asertive* (afirmații: *a spune, a sugera, a mărturisi*), 2. *directive* (cerere, sfat, întrebare: *a ruga, a ordona, a invita*), 3. *promisive* (sau *comisive*; presupun asumarea unui angajament: *a promite, a jura*), 4. *expresive* (servesc la exprimarea stărilor afective și comportamentale: *a mulțumi, a felicita, a saluta*), 5. *declarative* (desemnează diverse acțiuni instituționale: *a declara, a pronunța „a da o hotărâre”*).

Clasificările propuse de Austin și de Searle au avut o influență notabilă asupra încercărilor ulterioare de descriere a actelor de vorbire. Astfel, în GALR, celor cinci clase stabilite de Searle li se adaugă a șasea:

¹⁸ Pe lângă acesta, alte criterii importante sunt: direcția de ajustare (de la cuvinte către realitate sau de la realitate către cuvinte), starea psihologică exprimată (dorință, regret etc.) și conținutul propozițional (Searle 1976: 2-5). A se vedea și Searle 1977.

actele de vorbire de tip întrebare¹⁹ (GALR: 799). Merită amintită aici, pentru perspectiva asupra criteriilor de distribuție în diverse categorii, clasificarea propusă de A. Pătrușel (2014-2015: 27-29). Pe lângă scopul comunicării, reper central în clasificările actelor de vorbire realizate de Austin și, mai ales, de Searle, autoarea adaugă un parametru suplimentar, comportamentul discursiv, considerând că sunt importante atât intenția comunicativă și conținutul propozițional, cât și contextul de producere a enunțurilor. Astfel, actele de vorbire se grupează în patru clase: 1. acte de vorbire de tip *informațional* (având ca funcții principale transmiterea și obținerea de informații, reflectate în cele două subtipuri: aserțiunea și întrebarea); 2. acte de vorbire de tip *acțional* (vizează să impună realizarea unei acțiuni de către participanții la comunicare: cererea, promisiunea, propunerea, invitația, cererea permisiunii, acordarea permisiunii, interdicția); 3. acte de vorbire de tip *expresiv* (indică manifestarea în plan verbal a sentimentelor, a emoțiilor și a atitudinilor vorbitorului: *a mulțumi, a felicita* etc.); 4. acte de vorbire de tip *declarativ* (instituie o nouă stare de lucruri prin acțiunea de a declara ceva într-un cadru instituțional: „spre deosebire de actele de vorbire de tip informațional, ele nu descriu lumea, ci o schimbă”, *idem*: 28). Autoarea a preluat integral două dintre categoriile prezente în clasificarea lui J. Searle, expresivele și declarativele, în timp ce asertivele au fost grupate cu actele de vorbire de tip întrebare în clasa actelor de vorbire de tip informațional, iar directivele și promitivele, la care se adaugă propunerea, oferta, invitația etc., formează clasa actelor verbale de tip acțional. Adăugarea unui parametru de ordin discursiv, contextual, prezintă avantajul de a extinde perspectiva de analiză, dar presupune influența diverselor contexte, uneori greu de delimitat, care poate face dificilă înțelegerea verbelor ca desemnând acte verbale clare, minimale, chiar dacă unele se pot situa, în baza trăsăturilor semantice intrinseci, la limita dintre clase.

Vom încerca în cele ce urmează să prezentăm verbele dialogale din perspectiva actelor de vorbire desemnate, având în vedere clasificarea propusă de J. Searle. Așadar, verbele de conversație desemnează:

- a) acte verbale asertive: *a conversa, a delibera, a dialoga, a discuta, a negocia, a se (con)sfătuți, a vorbi (cu)*;

¹⁹ La Searle, acestea figurau ca o subclasă a directiveilor.

- b) acte verbale directive: *a se invita* (unii pe alții), *a-și ordona* (unul altuia), *a se ruga* (reciproc, unii pe alții, unii de alții);
- c) acte verbale comise: *a-și jura*, *a-și promite* (reciproc, unul altuia);
- d) declarative: *a-și declara* (ceva unul altuia) etc.

Multe verbe pot migra în subcâmpul semantic al conversației din alte grupe *dicendi*. Printre acestea se numără: verbele cu regim tranzitiv care permit reflexivizarea – acestea primesc marca gramaticală a reflexivității reciproce (*se, își*), iar când marca de plural a subiectului simplu sau multiplu nu este suficientă, compliniri care să indice caracterul simetric al comunicării (*reciproc, unul pe altul, unul cu altul, unul altuia...*); verbele cu regim reflexiv, care, pe lângă pronumele reflexiv, necesită compliniri pentru „detașarea” sensului reciproc de cel inerent reflexiv. Așadar, complinirea este opțională în cazul unor verbe ca *a felicita*, *a înjura*, *a ordona*, *a tachina*, dar obligatorie în cazul altora: *a (se) lăuda*²⁰, *a (se) plânge*, *a (se) rățoi*²¹, *a (se) ruga*²², a căror utilizare reflexivă ar fi, altfel, ambiguă. Majoritatea verbelor inerent dialogale desemnează acte verbale asertive și expresive, descriind, pe de o parte, activitatea curentă de conversație între două sau mai multe persoane, pe de alta, conversația marcată de afectivitate (pozitivă / cooperantă *vs.* negativă / necooperantă).

5. Verbele de conversație din perspectivă diastratică

Din punctul de vedere al uzului verbelor inerent dialogale, se pot semnală câteva particularități. În primul rând, se remarcă apartenența câtorva verbe la nivelul neutru al limbii române standard, cu utilizare largă, desemnând: a) conversația simplă: *a conversa*, *a dialoga*, *a vorbi*; b) conversația complexă, implicând factori suplimentari (scop, atitudine, afect etc.): *a negocia*, *a dezbate*, *a se contrazice* etc. Din seria verbelor conversaționale neutre, *a vorbi* este neutru prin excelență, pe când *a conversa* și *a dialoga* implică un plus de formalitate.

Pe de altă parte, o serie de verbe care pot desemna conversația prezintă diverse limitări ale utilizării, în funcție de tipul de limbaj în care

²⁰ Cf. *a se lăuda* (pe sine), rezultat al reflexivizării (DSL, *s.v. reflexivizare*).

²¹ Verb obligatoriu reflexiv (v. DSL, *s.v. reflexivizare*, p. 428).

²² Pentru dezambiguizare, cf. *a se ruga* „a spune o rugăciune”.

sunt folosite. Încercăm să surprindem distribuția acestora în texte aparținând limbajelor funcționale de bază ale limbii române actuale (beletristic, publicistic, juridic-administrativ și științific). În acest sens, am folosit ca surse de material o arhivă electronică pusă la dispoziție de Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, conținând texte de diferite tipuri, reprezentative pentru stadiul actual al limbii române, platforma online CoRoLa (v. Barbu Mititelu/Tufiș/Irimia 2018), precum și diverse texte, în special publicistice, preluate din mediul online.

5.1. În stilul *beletristic*, utilizarea verbelor de conversație caracterizează, în primul rând, nivelul stilistic neutru: *a vorbi (cu)*, *a discuta*, *a conversa*, *a se contrazice*; mai rare sunt *a comunica*, *a dialoga*, *a negocia*, *a polemiza*. Prezentăm mai jos câteva contexte cu verbe de conversație standard:

- (7) „O intervenție în modul celor de altădată, când orice *aș fi conversat*, o simțeam alături, gata să intervină cu un mot d'esprit, cu o exclamație răsfățată...” (Adameșteanu 1997: 15);
- (8) „*Conversam* fără antren.” (Adameșteanu 1997: 257);
- (9) „Trebuia să fiu atentă să nu mă apropii prea mult, și din cauza aceasta era mai greu *să conversăm*... Totuși, *conversam* multe!” (Adameșteanu 1997: 331)²³;
- (10) „Iată ceea ce *se discută* în toate saloanele...” (Adameșteanu 1997: 108);
- (11) „Trebuiește măcar *discutat*, de ce atâta încăpățânare *să nu se discute* asemenea lucruri? Desigur, mama e cea care va decide, dar *să discutăm*, totuși, o clipă...” (Adameșteanu 1997: 138);
- (12) „Acum a ajuns un fapt chiar banal că doamnele *discută* politică mai abitir decât domnii!” (Adameșteanu 1997: 153);
- (13) „Doar *am discutat* împreună de atâtea ori că în vremile noastre protocolul nu mai este modern – se tot simplifică, se tot simplifică...” (Adameșteanu 1997: 165);
- (14) „Să vină pe loc înapoi, *să discute* cu adevărat, pe față.” (Adameșteanu 1997: 287);
- (15) „Despre plecare, însă, despre plecări, trebuie să recunoști, *discută* toată lumea!” (Adameșteanu 1997: 328);

²³ În exemplele (7), (8) și (9), verbul *a conversa* este folosit atât absolut, participanții la discuție fiind subînțeleși, cât și cu o complinire desemnând subiectul nedefinit al comunicării (*orice aș fi conversat; conversam multe*).

- (16) „Totuși, deși negocierile de până atunci nu duseseră la nici un rezultat pozitiv, domnul Ion-șeful-de-scară era mulțumit că măcar *discutau*.” (Cimpoeșu 2001: 76);
- (17) „Mai erau însă și câțiva care dădeau de înțeles că preotul Ploscariu *discutase* totuși cu Simion în dimineața aceea și-l convinsese să se mute la o mănăstire...” (Cimpoeșu 2001: 290);
- (18) „Vorbim deodată, *ne contrazicem*, ne răzgândim, întoarcem pe toate fețele, ne dăm cu părerea...” (CoRoLa);
- (19) „Vorbim. *Ne contrazicem* spunând același lucru.” (CoRoLa).

În textele beletristice, autorii fac uz și de verbe de conversație cu încărcătură afectivă, particularități lingvistice și emoționale ale dialogului, atitudinea participanților la conversație, în funcție de tipul de text și de intenția autorului. Se face adesea apel la verbe care aparțin registrului familiar, popular (*a se ocări*, *a se stropși*, *a tăifăsu*, *a se târgui*, *a se tocmi*), de obicei cu utilizare ironică (*a se înțepa*, *a se rățoi*), depreciativă (*a se bălăcări*, *a se beșteli*, *a se cârâi*):

- (20) „Dă poruncă, așadar, să nu mai mișune ăștia ca furnicile și să *nu se mai ciondăneasă* între dânșii ca nucile în sac...” (Vișniec I: 369);
- (21) „Cei doi frați nu s-au văzut de mult și *se tachinează* în continuare.” (CoRoLa);
- (22) „Elena dragă, dacă nu ai treabă, mai stăm de vorbă. Hai să mai *bârfim* câte ceva...” (CoRoLa);
- (23) „...fie *bârfește* cu altcineva, fie își dă cu ruj...” (CoRoLa);
- (24) „Ilinca și trei babe, pe lavițe și scăunele, *tăifăsuiesc* în șoaptă, cu mâna la gură.” (CoRoLa);
- (25) „Colegul Manole *tăifăsuiește* cu colegul Vornicu, în fața biroului plin de fișe hașurate.” (CoRoLa);
- (26) „Aici bătrânele *clevetesc* și, din când în când, trimit nepoata să cumpere covrigi...” (CoRoLa);
- (27) „Negustorii mâncau bine, *flencăneau*, beau cu plăcere vinul tare ținut în gheață...” (CoRoLa);
- (28) „Se *melițau* / În cercurile sau „biserițuțele” acelea treburile Flandrei, Italiei și ale Indiilor cu gravitatea unui Consiliu al Castiliei...” (CoRoLa);
- (29) „...*a mă târgui* cu un birjar în prezența unei doamne este cu mult mai grav decât a săvârși o ticăloșie.” (CoRoLa);
- (30) „... nu-și putu răpi plăcerea de *a se tocmi* cu cei pe care-i credea îngeri.” (CoRoLa);
- (31) „Mulți dintre cei eliberați, jurând că voiau să lupte, implorau să li se dea unul; ajunseră chiar să *se încaiere* între ei ca să fie cei dintâi.” (CoRoLa);
- (32) „Și-acilea vă găsirăți ca să vă *beșteliți* și să vă circăriți?” (CoRoLa);

- (33) „Se duc, beau în bodega din apropiere, se îmbrățișează și *se ocărăsc* în stradă...” (CoRoLa);
- (34) „D-ai se tot sfătuiesc și *se sfădesc*, iar până nu s-or înțelege dânșii...” (CoRoLa);
- (35) „...murmură, gânguresc, cântă și chiar *se stropșesc* uneori unele la altele...” (CoRoLa);
- (36) „În ceea ce-i privește pe mama și pe tata – a devenit destul de apăsător felul în care *se înțeapă* unul pe altul tot mereu.” (CoRoLa);
- (37) „Își *trântesc* cuvintele de adorație [...] Apoi își *trântesc* din nou cuvinte de adorație.” (<https://infinitezimal.ro/marti/marti-atacul-sonatei-foileton>).

Interesant este procedeul prin care unele verbe conotate intrinsec peiorativ desemnează o conversație fals negativă (în structuri oximoronic), prin asociere cu un adverb care modifică semantica verbului în sens pozitiv:

- (38) „Eu petreceam privind-i cum *se ciorovăiesc prietenește*...” (V. rom. 1963);
- (39) „Obişnuiam să *ne contrazicem prietenește*...” (CoRoLa);
- (40) „Poetul se oprește, *polemizează cordial* cu câte unul, continuă, e-nterupt de câte-un „bravo!” izolat...” (CoRoLa);
- (41) „Apoi își *trântesc* din nou *cuvinte de adorație*.” (<https://infinitezimal.ro/marti/marti-atacul-sonatei-foileton>).

O situație specială este cea a scrierilor de tip memorialistic, aflate la limita dintre stilul beletristic și cel jurnalistic; ca sursă principală pentru acest tip de texte, am ales scrierile de tip jurnal ale lui Mircea Eliade și ale lui Paul Goma. Ilustrăm prin exemplele de mai jos oscilația între formal, obiectiv (caracteristic jurnalismului), și colocvial (caracteristic stilului beletristic) în privința utilizării verbelor de conversație. Caracterul intelectual al scrierilor de tip amintire (la persoana I) și prezența ocazională a dialogului justifică utilizarea atât a verbelor de conversație neutre, cât și a celor marcate [+ formal]: *a vorbi, a discuta, a dialoga, a negocia, a polemiza, a comunica, a dezbate* etc.

- (42) „Aștept ora 11. Ca să mă duc la Julliard. *Să vorbesc cu* Madame Samama despre soarta mea...” (Goma I: 174);
- (43) „Fotografal și-a dat silința să ne surprindă în diferite poziții și atitudini, *vorbind între noi*...” (Eliade, Journ. II: 295);
- (44) „Rămâneau – el, soția, Ibrăileanu, alți prieteni – până foarte târziu în curte, bând cafele, *discutând*.” (Eliade, Journ. II: 69);

- (45) „...discuta cu vecinii virtuțile ei terapeutice...” (Eliade, *Jurn. II*: 108);
(46) „Astăzi l-am întâlnit în curtea Facultății, *conversând* țeapăn cu doi preoți.” (Eliade, *Jurn. I*: 35);
(47) „...ar fi important ca cei care *dialoghează* cu dânsul să știe...” (Goma XII: 203);
(48) „...s-a înșelat când, surprinzând asupra sa privirea neliniștită a junelui, a presupus că acesta intenționa să *dialogheze!*” (Adameșteanu 1997: 199);
(49) „...unul dintre aceia care diktează, nu *dialoghează!*” (Goma XIII: 203);
(50) „Cu *el dialogai*; cu el/ea te înțelegeai uneori perfect...” (Goma VII: 7);
(51) „...că rememorez lucruri petrecute demult, că sânt fanatic când *polemizez!*...” (Goma VII: 336);”
(52) „Asta nu ai înțeles, dragă Sami Damian: că eu nu am ce „*negocia!*” cu creaturi ca cele mai sus înșirate – fiindcă un dialog cu ei este imposibil [...] Iar dacă nu pot *comunica* cu ei/ele, cum îți imaginezi că aș aștepta...” (Goma VII: 511);
(53) „...acum așteaptă liniștit protestele internaționale – ca să le *negocieze!*” (Goma VIII: 418).

Pe de altă parte, atitudinea critică a naratorului-subiect este evidențiată de verbe caracteristice stilului literar-beletristic sau de procedee retorice, cu rol de emfazare (de exemplu, cumulum de verbe de conversație sinonimice, cu rol emfatic):

- (54) „...în loc să ne acuzăm, să ne facem reproșuri unul altuia, mai bine să *discutăm*, să *dialogăm*, să *conversăm*, să colaborăm...” (Goma II: 249);
(55) „Vasăzică Solacolu, Pecican, Laszlo *dezbat*, *discută*, se chiar *dispută* pe „tema”...” (Goma XII: 137).

Verbul *a dialoga* are utilizări variate: în exemplul (48), este vag semantic, sinonim cu *a vorbi*, însoțit de un determinant care desemnează interlocutorul, în timp ce în exemplele (49), (50) și (51), actualizează sensul „a face schimb de replici în mod binevoitor, politicos; a comunica eficient”.

5.2. În stilul *publicistic* sunt folosite cu predilecție verbe de conversație compatibile cu stilul (mai) formal al textului de informare: *a conversa*, *a dialoga*, *a delibera*, *a dezbate*, *a negocia*, *a trata*, *a polemiza* etc. Putem distinge între două tipuri de texte jurnalistice: pe de o parte, există un stil jurnalist *„informal”*, care uzează de mijloace proprii stilului beletristic (în special, texte de opinie, editoriale, dar și reclame, știri și articole cu tematică mondenă, publicate în mediul online, sau texte provenind din spațiul audio-vizual), pe de altă parte, un jurnalism

„pur”, obiectiv. Primul este caracterizat prin libertatea de exprimare, având ca scop captarea atenției cititorului, diminuarea distanței dintre emițător și receptor, realizată inclusiv prin mijloace lingvistice, în timp ce al doilea are ca scop informarea publicului receptor. Prezentăm în cele ce urmează contexte edificatoare pentru cele două tipuri de texte.

5.2.1. Jurnalismul „informal”

- (56) „La închisoare, Rolfe și Janning *conversează* tot în engleză...” (CoRoLa);
- (57) „...felul în care *se conversează* nașa cu fina sau tranzațiile de familie ar putea să aibă consecințe asupra vreunui grup social, acestea sunt subiecte atractive.” (CoRoLa)²⁴;
- (58) „... caseta video în care Bin Laden *se conversează* cu un saudit despre atentatele din 11 septembrie...” (CoRoLa);
- (59) „Se prezintă, beau împreună o cafea și *sporovăiesc* o vreme.” (CoRoLa);
- (60) „Înainte să plec la Club să beau o bere și să *sporovăiesc* cu un amic am privit puțin la TVR.” (CoRoLa);
- (61) „America a devenit o țară în care poți să nu muncești dacă nu vrei. Beau cafea și *flecăresc*.” (CoRoLa);
- (62) „...aceleași personaje se reunesc în aceeași bodegă, beau pe datorie și *trăncănesc* vrute și nevrute.” (CoRoLa);
- (63) „Își termină propozițiile, își simt slăbiciunile, *se tachinează* încontinuu...” (CoRoLa);
- (64) „Aproape că nu înțelegeam nimic din ce-și spuneau. *Se răsteau unul la celălalt*, într-un fel de dialog animalic...” (CoRoLa);
- (65) „Aici scriitorii *se bălăcăresc*, iar presa cotidiană îi citează cu voluptate, parcă pentru a dovedi cuiva că Uniunea Scriitorilor e o instituție ridicolă și, din aproape în aproape, că scriitorii nu sînt decât niște inși care *se injură*...” (CoRoLa);
- (66) „...avea obiceiul să stea lângă noi, să ne asculte cum *ne ocăram*...” (CoRoLa);
- (67) „*S-au beștelit* mai ceva ca în mahala unii pe alții.” (cotidianul.ro, 09.02.2017);
- (68) „Mi-ar fi plăcut să-mi mai puneți încă 62 de întrebări, fiindcă-mi place să *tăifăsuiesc* cu breasla.” (CoRoLa);
- (69) „Lupta s-a-ncheiat ca să continue, iar acum combatanții *se ciorovăiesc* pe victorie, cine a câștigat, unul sau celălalt...” (CoRoLa).

În texte aparținând stilului jurnalistic informal, se remarcă o serie de elemente comune cu stilul beletristic: folosirea de elemente lexicale populare (ex. *S-au beștelit*...; *se bălăcăresc*), construcții populare specifice limbii vorbite (ex. *mai ceva ca în mahala*), redarea grafică o oralității

²⁴ Folosirea verbului *a conversa* la forma reflexivă este considerată colocvială.

(ex. *Lupta s-a-ncheiat; fiindcă-mi place*), în mare parte, susținând atitudinea ironică a autorului-jurnalist. Caracterul preponderent familiar apropie autorul de publicul cititor, făcând astfel ca mesajul transmis să fie mai ușor receptat, cu un impact mai puternic.

5.2.2. Jurnalismul „formal”

- (70) „Ministrul Meleșcanu și omologul său azer *au vorbit* despre cooperarea bilaterală” (titlu, <http://bern.mae.ro/romania-news/7501>);
- (71) „...Obama a fost obligat să petreacă multe ore *conversând* cu liderii Egiptului și Israelului...” (*România liberă*, 29.11.2012, <https://www.ziare.ro/>);
- (72) „Roxana Hulpe *discută* cu invitații ei despre impactul crizei sanitare generate de pandemia...” (16.10.2020, <https://www.facebook.com/StirileProTV/posts/>);
- (73) „După pledoarii, juriul *deliberează* și decide în unanimitate în legătură cu vinovăția acuzatului...” (CoRoLa);
- (74) „Părinții și elevii *dezbat* și *dialoghează*, în Studioul BZI LIVE, despre starea învățământului în plină pandemie...” (titlu de știre, 23.09.2020, <https://www.bzi.ro/>);
- (75) „Implicarea lucrătorului este un proces bidirecțional în care managerii și lucrătorii *comunică între ei*, își ascultă reciproc preocupările, rezolvă probleme și *împărtășesc* puncte de vedere și informații.” (<https://www.napofilm.net/ro/napos-films/napo-working-together>);
- (76) „Politicienii eleni *parlamentează*, Grecia este aproape de insolvență” (titlu, 06.02.2012, <https://evz.ro/>);
- (77) „Orban, Barna, Cioloș, Kelemen *negociază* acum la Vila Lac.” (titlu, 12.12.2020, <https://www.mediafax.ro/politic/>);
- (78) „Liderii Gabriela Firea și Sorin Grindeanu uită de cuvintele grele pe care și le-au adresat în campanie, se *felicită reciproc* pentru rezultate...” (24.03.2019, www.dilemaveche.ro);
- (79) „Candidații *și-au adresat reciproc întrebări și răspunsuri ironice*” (titlu de știre, 12.11.2014: www.digi24.ro).

În texte aparținând stilului jurnalistic formal, scopul este acela de a crea impresia de obiectivitate. Caracterul obiectiv este susținut, printre altele, de folosirea unor verbe neutre stilistic (de obicei, la persoana a III-a: *deliberează, dezbat, dialoghează, discută, parlamentează, negociază, comunică* etc.). În unele texte însă, obiectivitatea este numai aparentă, deoarece, pe alocuri, transpare ironia autorului în privința celor relatate (a se vedea exemplele (78) și (79)).

5.3. În stilul *juridic-administrativ*, distanța dintre „obiectul” referențial al textelor redactate în stil juridic și/sau administrativ și verbele conversaționale explică ocurența redusă a acestora. Atunci când apar, sunt verbe neutre stilistic sau marcate [+formal], particularitate care apropie stilul juridic-administrativ de cel jurnalistic „formal”:

- (80) „Statul membru de pavilion și Guineea-Bissau se asigură că FMC-urile lor își comunică unul altuia numele, adresele electronice și numere de telefon și de fax utile.” (<https://eur-lex.europa.eu/>);
- (81) „Consiliul de administrație *deliberează* pe această temă la cererea Comisiei sau a unei treimi din membrii săi.” (<https://eur-lex.europa.eu/>);
- (82) „Acum, la mai puțin de un an, *dezbatem* în această seară această legislație, care are potențialul de a reduce efectiv producția alimentară în Uniunea Europeană...” (CoRoLa);
- (83) „Sunt instalate la intrarea imobilelor care au mai multe apartamente. Ele permit vizitatorilor să apeleze un locatar apăsând pe tasta dorită și să *converseze* cu el.” (CoRoLa);
- (84) „*S-a discutat* intens, inclusiv în această seară, despre criza gazelor; ... vă solicit să *discutați* această problemă aici, în seara aceasta.” (CoRoLa).

5.4. În stilul *științific*, verbele de conversație apar într-o proporție mică, având în vedere faptul că activitatea de comunicare verbală cu alte persoane nu caracterizează referențial domeniul general al științelor. Totuși, sporadic, apar astfel de verbe care desemnează exact tipul de activitate verbală/comunicativă la care se face referire, în texte aparținând cu precădere științelor umaniste:

– psihologie practică:

- (85) „Rolul părinților este acela ca, împreună cu profesorii, să identifice aceste atitudini și să le *discute* cu copiii schimbându-le în atitudini realiste și sănătoase.” (CoRoLa);

– pedagogie, educație:

- (86) „...oamenii bine crescuți *se salută reciproc*, simultan” (<https://scoala-bogdanesti.webnode.fr/news/activitate-educativ/>);

– istorie:

- (87) „Căpitanul Boroș a încercat să *parlamenteze* cu rușii, însă ei au tras focuri de armă și de pistoale omorându-l pe loc.” (CoRoLa);

(88) „Ludovic a negociat și cu mongolii, care își făcuseră simțită prezența în răsărit, încurajat de legendele Regatului Nestorian. (...) În același timp, și musulmanii negociau cu mongolii...” (CoRoLa);

– medicină, farmacologie:

(89) „Trebuie să discutați cu medicul dumneavoastră sau cu farmacistul dacă nu sunteți sigur.” (CoRoLa);

– biografie literară:

(90) „Frecvența lecturile lui Karl Kraus, care citea din ziarul său, "Die Fackel" ([Facla], de unde și numele volumului de memorii ale lui Canetti), discută despre și cu Freud, Pauli, dr. Sonne.” (CoRoLa);

– filosofie:

(91) „... mi-aduc aminte de o generație de acum câțiva ani când, de pildă, polemizam acut pe cartea lui Noica, seminarul se terminase de mult, era târziu, dar studenții nu voiau să plece, stăteau acolo și polemizau, deși depășisem timpul alocat cursului și seminarului” (CoRoLa);

– tehnică cinematografică:

(92) „Se alcătuește o buclă de film cu secvența în care actorul dialoghează, se proiectează, iar acesta va căuta să rostească cuvintele în timpul mișcării buzelor din imaginea proiectată. (Acest procedeu se folosește și la dublarea actorilor care dialoghează în altă limbă decât cea vorbită în țara respectivă, în loc de traducerea prin inserturi...)” (CoRoLa);

– informatică, tehnică:

(93) „... 5 minute pentru a conversa cu persoana umană și 5 minute pentru a conversa cu programul; Puterea Testului Turing derivă din faptul că se poate conversa pe orice temă.” (CoRoLa);

(94) „Telefonul cu hologramă, care îi va permite utilizatorului să vadă o imagine 3D a persoanei cu care conversează...” (CoRoLa).

Verbele utilizate în textele științifice sunt, de regulă, neutre stilistic sau marcate [+ formal], particularitate comună cu a celor folosite în stilul juridic-administrativ și în cel jurnalistic „formal”.

6. Concluzii

Demersul de față a avut în vedere analiza verbelor care desemnează conversația, schimbul de replici între doi sau mai mulți participanți la

comunicare, în limba română actuală; am delimitat așa-numitele „verbe de conversație” (sau dialogale) în raport cu doi parametri definitorii: parametrul reciprocității și cel al caracterului durativ al comunicării.

În urma analizei verbelor de conversație din limba română contemporană se desprind câteva aspecte semnificative. Activitatea de conversație în forma sa neutră, neevaluată stilistic, este desemnată prin câteva verbe: *a conversa*, *a dialoga*, *a vorbi*. Dacă *a conversa* și *a dialoga* exprimă, prin structura lor etimologică (lat. *con-* și gr. *dia-*), schimbul de replici, *a vorbi* actualizează numai contextual această valoare. În funcție de atitudinea participanților la comunicare, de relația dintre aceștia, schimbul de replici poate fi cooperant sau necooperant. Descrierea conversației poate implica semnalarea unor valori suplimentare: comunicarea cooperantă circumscrisă anumitor domenii de activitate (*a delibera*, *a dezbate*, *a negocia*), atitudine pozitivă, politicoasă (*a se saluta*), admirativă (*a se felicita*, *a se lăuda*), confesivă (*a-și împărtăși...*), atitudine negativă, de dezacord (*a se certa*, *a se contrazice*, *a polemiza*) etc.

O pondere semnificativă în vocabularul limbii române ocupă verbele marcate stilistic „familiar” sau „popular”; cele mai multe au utilizare ironică sau peiorativă (*a se ciorovăi*, *a se beșteli*, *a pâlăvrăgi*), mai rar glumeață, ludică (*a se tachina*), dezvăluind atitudinea autorului, care califică astfel activitatea conversațională. Unele verbe pot desemna atât conversația neutră sau formală, cât și pe cea familiară (*a conversa* la forma reflexivă), fatică-polemică (*a parlamenta*); o situație specială o prezintă verbul *a negocia*, cu un sens inițial învechit „a face negoț, a neguța”, de la care s-a ajuns la „a duce tratative în vederea încheierii unei convenții (politice, economice etc.)”, cu pierderea conotației negative (Guțu-Romalo 1997: 8).

Perspectiva sintactică asupra verbelor care desemnează conversația relevă diverse posibilități combinatorii ale acestora: *Ion și Maria (își) vorbesc / Ion vorbește cu Maria (despre...)*, cu actualizarea lexicală facultativă a obiectului comunicării.

Un alt aspect important este posibilitatea de migrare în subclasa verbelor de conversație a numeroase verbe care nu desemnează intrinsec comunicarea reciprocă, dar care pot căpăta această valoare în asociere cu un pronume reflexiv sau cu o construcție indicând reciprocitatea (*reciproc, unul cu altul, unul altuia/celuilalt, între ei/ele* etc.); acestea sunt la bază:

i) fie tranzitive (*a declara, a felicita, a complimenta, a mărturisi, a spune, a șopti*), cele care prezintă clitice pronominale în dativ fiind urmate obligatoriu de un determinant nominal indicând obiectul comunicării (*își mărturisesc experiențele anterioare; își împărtășesc amintiri*), ii) fie intransitive (*răcni: răcnesc unul la altul*), iii) fie reflexive (*a se răsti, a se văita: se răstesc unul la altul; se vaită unul altuia*). Verbele inerent reflexive necesită compliniri care implică reciprocitatea: *se rățoiesc unii la alții*. Dacă în cazul unora dintre verbe actualizarea subiectului indică o comunicare de tip conversație (*Irina și Pavel se felicită / se salută etc.*), în cazul altora (în special, cele inerent reflexive), simpla lexicalizare a subiectului nu este suficientă pentru a evidenția un schimb de replici între interlocutori (compară *oamenii se răstesc* – în general; când sunt supărați – cu *oamenii se răstesc unii la alții*).

Verbele care desemnează prin semantica inerentă ideea de conversație (*a conversa, a delibera, a dialoga, a discuta, a flecări, a negocia, a parlamenta, a tăifăsui etc.*) se pot folosi absolut sau fără a necesita în mod obligatoriu compliniri, pe când verbele care pot căpăta valoare conversațională (tranzitive, intransitive sau reflexive, având la bază alte valori semantice *dicendi*) au nevoie de compliniri dezambiguizante (*a se lăuda, a se răsti, a spune, a șopti, a vorbi etc.*).

Din perspectiva actelor de vorbire desemnate, constatăm că majoritatea verbelor inerent dialogale desemnează acte verbale asertive și expresive (descriind, așadar, conversația standard și conversația marcată de afectivitate sau de o anumită atitudine (pozitivă / cooperantă *vs.* negativă / necooperantă).

Urmărind distribuția verbelor dialogale în raport cu stilurile funcționale, observăm că verbele de conversație apar în proporție semnificativă în stilul beletristic și în cel publicistic, dar în proporție redusă în limbajul științific și în cel juridic-administrativ. Subsumate stilului beletristic (prin folosirea unor verbe familiare sau figurate), dar apropiate de cel jurnalistic (prin selecția de verbe care desemnează comunicarea neutră, chiar formală) sunt scrierile de tip memorialistic. Stilul jurnalistic, pe de altă parte, se distinge prin două variante, pe care le-am numit *jurnalism informal vs. jurnalism formal*. Jurnalismul informal prezintă multe elemente în comun cu stilul beletristic.

În stilul beletristic și în cel jurnalistic informal, se remarcă utilizarea sporadică a unor verbe ca *a comunica*, *a delibera*, *a dezbate*. Predomină, în schimb, verbe de conversație neutră (*a conversa*, *a dialoga*, *a discuta*) sau cu utilizare familiară și/sau populară (*a se târgui*, *a se tocmi*) ori peiorativă (*a se bălăcări*, *a bârfi*, *a se ciorovăi*, *a cleveti*, *a se ocări*, *a pălăvrăgi*, *a sporovăi*, *a se stropși*, *a trăncăni* etc.). Jurnalismul informal se remarcă printr-o vădită atitudine negativă, ironică asupra celor prezentate, cu un impact mai mare asupra cititorului tocmai prin apelul la elemente specifice textelor beletristice. Scrierile de tip memorialistic dau impresia de oscilare între o poziție obiectivă, persuasivă (prin uzul de verbe neutre: *a conversa*, *a dezbate*, *a dialoga*, *a discuta*, *a negocia*, *a polemiza*, *a vorbi*) și una subiectivă, de marcarea a atitudinii auctoriale asupra celor „rememorate” (prin uzul de elemente specifice stilului literar: verbe cu utilizare familiară, figurată – însă nu într-o proporție comparabilă cu cea specifică stilului beletristic –, precum și enumerarea emfatică a unor verbe parțial sinonimice).

Stilul publicistic tradițional, obiectiv, se remarcă prin folosirea verbelor de conversație marcate [+ formal]: *a(-și) adresa* (+ complinire subst.), *a comunica*, *a conversa*, *a dezbate*, *a delibera*, *a discuta*, *a(-și) împărtăși* (+ complinire subst.), *a parlamenta* (rar folosit astăzi cu sensul de bază), *a vorbi*. Stilul juridic-administrativ și cel științific se apropie de cel publicistic formal în ceea ce privește folosirea verbelor de conversație, cu mențiunea că acestea apar cu o frecvență și cu o expresivitate chiar mai reduse decât în textele de presă.

Bogăția lexicală a verbelor de dialog permite stabilirea unor serii sinonimice între acestea, unele aparținând unor registre stilistice diferite: *a conversa*, *a dialoga*, *a discuta*, *a vorbi* // *a delibera*, *a dezbate*, *a parlamenta*, *a trata* // *a se contra*, *a se contrazice*, *a polemiza* // *a negocia*, *a se târgui*, *a se tocmi* // *a se consulta*, *a se sfătui* // *a bârfi*, *a cleveti* // *a clănțâni*, *a dondăni*, *a flecări*, *a flencăni*, *a melița*, *a parlamenta* (fig.), *a pălăvrăgi*, *a sporovăi*, *a tăifăsu*, *a trăncăni* // *a se burzului*, *a se oțări*, *a se răsti*, *a se rățoi*, *a se stropși*, *a urla* // *a se bălăbăni*, *a se bălăcări*, *a se beșteli*, *a se cârâi*, *a se certa*, *a se ciondăni*, *a se ciorovăi*, *a se clănțâni*, *a se disputa*, *a se dondăni*, *a se hârâi*, *a se încăiera*, *a se înfurci*, *a se porcâi* // *a se critica*, *a se ironiza*, *a se persifla* // *a se împunge*, *a se înțepa*, *a se urzica* etc. Frapează amploarea lexicală susținută de expresivitate și de interesante utilizări figurate ale verbelor care descriu cu precă-

dere comunicarea interpersonală negativă de tipul „ceartă” (conversație necooperantă sau conflictuală) și „pălăvrăgeală” (conversație lipsită de conținut informațional) în limba română.

Unele verbe sunt simțite ca învechite, putând fi folosite astăzi rar sau cu rol arhaizant: *a convorbi*, *a se disputa*, *a se gălcevi*, *a se înfurci*, *a se sfădi* etc. Unele verbe au sensuri diferite în funcție de diateza la care sunt folosite: *a (se) dondăni* (intrans.) „a pălăvrăgi”, (refl. recipr.) „a se certa”; *a (se) clănțâni* (intrans.) „a pălăvrăgi”, (refl. recipr.) „a se certa”.

Analiza seriei verbelor de conversație atestă existența unor particularități interesante la nivelul unei subclase de verbe care descriu un aspect important al comunicării verbale, cu o bogăție lexicală și o plasticitate marcată în cazul verbelor care desemnează în special conversația conflictuală (negativă) și conversația fatică (pozitivă, amicală), relevând, în același timp, eterogenitatea și complexitatea semantică a clasei verbelor *dicendi* în ansamblu.

ABREVIERI

fam. = familiar; fig. = figurat; intrans. = intransitiv; livr. = livresc; p. ext. = prin extensiune; prep. = prepoziție; pron. = pronume; recipr. = reciproc; refl. = reflexiv; subst. = substantiv(al); tranz. = tranzitiv

SURSE

- Adameșteanu, Gabriela, 1997, *O dimineață pierdută*, ediția a III-a, București, Editura 100+1 Gramar.
- Cimpoeșu, Petru, 2001, *Simion Iiftnicul*, București, Editura Compania.
- CoRoLa = *Corpus computațional de referință pentru limba română contemporană* (disponibil online: <https://corola.racai.ro/>).
- Eliade, Mircea, 1993, *Jurnal*, ediție îngrijită de Mircea Handoca, București, Editura Humanitas, 2 vol.
- Goma, Paul, 1997-2007, *Jurnal*, București, Editura Nemira / Criterion Publishing / Editura Anamarol.
- V. rom. = *Viața românească*, revistă literară și științifică, București, Iași, 1906-1929; București, 1930-.
- Vișniec, Matei, 2007, *Teatru*, 2 vol., ediția a doua, București, Cartea Românească.

SURSE ONLINE

www.bern.mae.ro/romania-news/
www.bzi.ro
www.cotidianul.ro
www.digi24.ro
www.dilemaveche.ro („Dilema veche”)
www.evz.ro („Evenimentul zilei”)
www.eur-lex.europa.eu
www.facebook.com/StirileProTV/posts/
www.infinitezimal.ro
www.mediafax.ro/politic/
www.napofilm.net
www.scoala-bogdanesti.webnode.fr/news/activitate-educativ
www.ziare.ro

BIBLIOGRAFIE

- Austin, J. L., 2003 [1962], *Cum să faci lucruri cu vorbe*, Pitești, Editura Paralela 45 [*How to Do Things with Words*, Oxford, Clarendon Press, 1962].
- Barbu Mititelu, V., D. Tufiș, E. Irimia, 2018, “The Reference Corpus of the Contemporary Romanian Language (CoRoLa)”, în M. El-Haj, P. Rayson, A. Moore (eds.), *Proceedings of LREC 2018 Workshop “The First Financial Narrative Processing Workshop (FNP 2018)”*, Miyazaki (Japan), pp. 1178-1185 (disponibil online: <http://www.lrec-conf.org/proceedings/lrec2018/index.html>).
- Guțu-Romalo, V., 1997, „Nou și vechi în limba română actuală”, în *Limbă și literatură*, nr. 3-4, pp. 5-9.
- Martínez Vázquez, M., 2005, “Communicative Constructions in English and Spanish”, în C. S. Butler, M. de los Ángeles Gómez-González, S. M. Doval-Suárez (eds.), *The Dynamics of Language Use*, Amsterdam, John Benjamins Publishing Company, pp. 79-109.
- Pătruñel, A., 2014-2015, „Aspecte privind clasificarea actelor de vorbire din limba română”, în *Buletin de lingvistică*, nr. 15-16, pp. 24-29.
- Popescu, N., 2018, „Caracteristici combinatorice ale verbelor *dicendi* din limba română”, în R.-M. Bârlea (coord.), *Cultură și comunicare*, București, Editura Muzeul Literaturii Române, pp. 18-24.
- Prelipcean, A.-V., 2015, *Verba dicendi în limbile română și spaniolă: privire comparativă*, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință.
- Searle, J. R., 1976, “A Classification of Illocutionary Acts”, în *Language in Society*, vol. 5, nr. 1, pp. 1-23.
- Searle, J. R., 1977, “A Classification of Illocutionary Acts”, în A. Rogers, B. Wall, J. P. Murphy (eds.), *Proceedings of the Texas Conference of Performatives*,

Presuppositions, and Implicatures, Arlington, Va, Center of Applied Linguistics, pp. 27-46.

Villa, N., 1984, « *I verba dicendi dell'italiano* », în N. Villa, M. Danesi (eds.), *Studies in Italian Applied Linguistics. Studi di linguistica applicata italiana*, Biblioteca di Quaderni d'Italianistica, I. Ottawa, Canadian Society for Italian Studies, pp. 183-200.

SIGLE

DA/DLR = *Dicționarul limbii române*, București, Librăriile Socec & Comp./Tipografia „Universul”/Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, 1913-1948; seria a doua, sub conducerea lui Iorgu Iordan, Al. Graur și I. Coteanu, București, Editura Academiei, 1965 ș.u.

DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București, Univers Enciclopedic Gold, 2016.

DLRLC = *Dicționarul limbii române literare contemporane*, 4 vol., București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1955-1957.

DSL = Bidu-Vrânceanu, A., C. Călărașu, L. Ionescu-Ruxândoiu, M. Mancaș, G. Pană Dindelegan, *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira, 2001.

GALR = *Gramatica limbii române*, vol. II: *Enunțul*, București, Editura Academiei, 2005.

MDA = *Micul dicționar academic*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București, Editura Univers Enciclopedic, 4 vol., 2002-2003.

NODEX = *Noul dicționar explicativ al limbii române*, București–Chișinău, Editura Litera Internațional, 2002.

SDLR = A. Scriban, *Dicționarul limbii românești. (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme)*, Iași, Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, 1939.